

[Arne Melchior]

dagsorden kunne opnå tilslutning fra næsten hele folketinget.

Det burde være en stor begivenhed, og jeg har, efter at jeg har set reaktionerne både i den luftbårne og den trykte presse og altså konstateret, at man ikke dér har bemærket dette, spurgt mig selv, hvorfor det ikke er blevet opfattet som en sensation, hvorfor der ikke er den forventningens glæde til en ny tone, som måtte ligge i denne vedtagelse. Jeg kan kun komme til det resultat, at det skyldes, at man ikke tror, det var andet end en parade. Man opfatter det grundlæggende klima os imellem herinde i de forskellige grupperinger og mellem grupperingerne som så dårligt, at man tror, det bare var den situation, at når man nu var samlet til fest, skal der jo udbringes det obligate leve, og så råber alle høflighedsmæssigt med, men de mener i virkeligheden ikke deres hurraråb.

Jeg er pessimist. Jeg mener, der er en væsentlig grund til, at det er altså med en vis rimelighed, at iagttagerne har ment ikke at burde hæfte sig særlig meget ved dette, som burde have været en glædelig meddelelse til befolkningen, fordi den grundlæggende stemning ikke er i orden. Hele klimaet er forgiftet, og det bliver det hver dag igen.

Nu er finansministeren jo tvunget til at tage ordet i dag. Så ved jeg ikke, om han vil afkræfte noget, som Berlingske Tidende påstår han har bekræftet; det ville være ret groft af et anerkendt dagblad at citere finansministeren forkert. Jeg tænker på oplysningen om en teknisk undersøgelse af følgerne af en valgdato, der hedder 17. november. Hvis ikke det kan afkræftes, er der såmænd heller ikke nogen stor sensation i den oplysning, men den indgår sandelig i mønsteret af, hvad det er, der foregår, og hvad det er, der forberedes. Jeg gør mig ingen illusioner: jeg har aldrig troet, at små partier, der lægger ryg til noget, på noget tidspunkt får nogen hensyntagen. Det bilder jeg mig ikke ind, og det skal vi sikkert heller ikke have ud over, hvad vor eventuelle mandatstyrke og den politiske placering og situation berettiger til, men jeg vil nok sige, at jeg havde ikke ventet, at det skulle gå så groft til, som det gør i disse dage, og derfor nærer jeg altså den frygt, at klimaet er så forgiftet, at der skal en ordentlig gang afgiftning til.

Jeg skal så til slut angive, hvordan jeg mener at giften kan komme ud af den anden-

dagsgildeslagkage, og det skal jeg gøre på en lidt mere positiv måde ved at henvise til de to sætninger, der for CD er de helt afgørende og centrale i statsministerens åbningstale i tirsdags. De findes i Folketingstidende 1981-82, sp. 11:

»Regeringen agter derfor at fremsætte forslag til en sammenhængende finansieringsreform for investeringer i såvel industrien som landbruget, håndværket, byggeriet og de øvrige fremstillingerhverv. Regeringen mener, at udstedelse af indeksslån bør indgå i en sådan reform.«

Ordene »sammenhængende finansieringsreform« og »at udstedelse af indeksslån bør indgå« kan kun læses som en del af en større helhed, og det ville jo også være i overensstemmelse med, hvad mange af regeringens medlemmer har sagt ved forskellige lejligheder, hvis dette skete. Det vil for mit parti være helt afgørende, hvis ikke valget er udskrevet, inden vi når igennem denne opklaringsproces, om dette bliver overholdt, således at ikke indeksslån og/eller jobskabelse skal stå alene, medens man med den ene eller den anden forklaring udskyder resten af denne sammenhængende reform.

Jeg tillader mig at benytte mit eget udtryk, der hedder samtidighed, men jeg mener at kunne udlæse det af statsministerens udtryk »sammenhængende« og »indgå«. Der skal være samtidighed mellem disse beskæftigelsesfremmende og produktionsfremmende foranstaltninger og andre, som en meget stor del af folketinget, hvortil altså mit parti hører, prioriterer højere, simpelt hen fordi vi tror mere på dem.

Vi tror, det hele giver mening, hvis man gør resten samtidig, nemlig de investeringsvenlige, de investeringspositive foranstaltninger, som vi er nødt til at sætte i gang, for det er disse sidste, som skaber den naturlige efterspørgsel, det naturlige behov, som fører til naturlige arbejdspladser og ikke til kunstlede kriseforanstaltninger; de naturlige arbejdspladser er dem, der er varige. Derfor vil det være hele syreprøven på, om der er noget, der er holdbart, om denne samtidighed – og det ved vi i hvert tilfælde inden jul – vil være opnåelig.

CD er med, så længe vi mener der er et flertal i folketinget. Hr. Niels Helveg Petersen, der selv hører til flertallet, synes, det er for tyndt. Det er helt i orden, jeg synes også,